

РЕШЕНИЕ

№ 4202

гр. София, 26.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 19.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3454** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.27 от Закона за общинската собственост (ЗОС).

Образувано е по жалба на СД „ТРАНСГРАФИКА-ДИМИТРОВИ И С-ИЕ“, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], представлявано от К. М. Д., чрез пълномощника адв. Клеоника А. срещу Заповед №СОА23-РД40-28/17.02.20234 година на кмета на Столичната община, с която на основание чл.25, ал.2, вр.чл.21, ал.1 и чл.25, ал.1 от ЗОС се отчуждава ПИ с проектен идентификатор 68134.512.362 (незастроен) с площ от 213 кв.м, съгласно скица-проект за изменение на КККР, представляващ реална част от ПИ с идентификатор 68134.512.252 по КККР на район „С.“, одобрени със Заповед №РД-18-53/23.11.2011 г. на изпълнителния директор на АГКК, попадащ в публично мероприятие, съгласно действащия подробен устройствен план, одобрен със Заповед №РД50-510/24.06.2020 година на главния архитект на Столичната община и подлежащ на отчуждаване във връзка с реализацията на обект:“УПИ I-за училище“, кв.8-б, м.“ГГЦ-зона В 17“, район „С.“, [населено място]-публична общинска собственост, В ЧАСТТА относно размера на определеното с нея обезщетение- 83 457, 66 лева.

Наведеното основание за оспорване е за противоречие с материалноправните норми-чл.146, т.4 АПК.

С писмения отговор по жалбата, инкорпориран в съпр.писмо по изпращане на адм.преписка на съда, ответникът, чрез процес. си представител-юрк. Р. И. оспорва основателността на жалбата.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, процесуалният представител на жалбоподателя-адвокат Б., моли за уважаването на жалбата, както и за присъждането на разноските по делото, за които прилага списък по чл.80 ГПК, вр.чл.144 АПК. В депозираните след приключване на устните състезания по делото писмени бележки, в определения за това от съда срок, пълномощникът на жалбоподателя-адв.А. поддържа, че обратно на приетото по делото допълнителното заключение на вещото лице по извършената СОЕ, сделката обективизирана в нот. акт №35, т.IV, рег.4551, дело №352 от 15.05.22 година за имот с идентификатор 681134.10006.276 следвало да се приеме за годен пазарен аналог. Застъпената теза се аргументира с действащия ОУП.

Ответникът, чрез процесуалния си представител- юрк. И. моли за отхвърлянето на жалбата, тъй като разликата с размера на обезщетение в заключението на вещото лице се дължала на грешно изчисление от оценителя в административното производство при ползвани едни и същи аналози от ВЛ и в административното производство. По отношение на аналога разгледан в допълнителната експертиза твърди, че предвид безспорно установената по- голяма от максимално допустимата от 5% разлика, съгласно § 1, т.8 ДР ЗОС, то същият не е годен аналог, както е приело и вещото лице. По отношение на оценените от вещото лице (ВЛ) подобрения, твърди, че същите като незаконно извършени не подлежат на обезщетяване. При условията на евентуалност, ако съдът уважи жалбата, релевира възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение

Административен съд София-град, след като обсъди въведените с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, и служебно на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на акта в оспорената му част, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението от з.з. на 12.05.23 г. за насрочване на делото в открито с.з. и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага повтарянето ѝ от съда.

Разгледана по същество жалбата е основателна, по следните съображения:

Дружеството жалбоподател се легитимира с Н. акт, вх.Рег. №17052/2002 г., Акт №91, т.LV, дело №125541/2002 г. на СлВп като собственик на дворно място, с площ от 210 кв.м, с административен адрес[жк], [улица], съставляващо имот с пл.№ 19 от кв.8 по плана на [населено място], м. „ГГЦ-Зона Б-17“, при описани в акта граници.

С оспорената заповед, предмет на съдебен контрол на основание чл.25, ал.2, вр. чл.21, ал.1 и чл.25, ал.1 от ЗОС се отчуждава ПИ с проектен идентификатор 68134.512.362 (незастроен) с площ от 213 кв.м, съгласно скица-проект за изменение на КККР, представляващ реална част от ПИ с идентификатор 68134.512.252 по КККР на район „С.“, одобрени със Заповед №РД-18-53/23.11.2011 г. на изпълнителния директор на АГКК, попадащ в публично мероприятие, съгласно действащия подробен устройствен план, одобрен със Заповед №РД50-510/24.06.2020 година на главния архитект на Столичната община и подлежащ на отчуждаване във връзка с реализацията на обект:“УПИ I-за училище“, кв.8-б, м.“ГГЦ-зона В 17“, район „С.“, [населено място]-публична общинска собственост. Определено е и парично обезщетение в размер на 83 457.66 лева за собственика и жалбоподател по делото- СД „ТРАНСГРАФИКА-ДИМИТРОВИ И С-ИЕ“.

В съотв. със заключението на вещото лице, в процесната заповед коректно е

определена отчуждаваната реална част от имота на жалбоподателя.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган- кмета на Столична община. Компетентността на органа произтича от чл.25, ал.2 ЗОС.

Спазено е и изискването за форма на административния акт- на чл.25, ал.2 от специалния приложим закон-ЗОС и на чл.59 от общия-АПК. В заповедта са посочени основанията за отчуждаване - въз основа на влязъл в сила ПУП, предназначението на имота, предвиждащ изграждане на обект - публична общинска собственост, видът на имота - поземлен имот - застроен, с подробно визирани индивидуализиращи признаци, собственикът, размерът на равностойното парично обезщетение и датата на изплащането. Заповедта е в писмена форма, посочено е наименованието на органа, който я издава, наименованието на акта, адресатът му, изложени са фактическите и правни основания, послужили за издаването. За част от мотивите на органа, съответно на трайната съдебна практика, се приемат и съображенията, съдържащи се в документите от преписката по издаването на акта, както и предвижданията на ПУП, към който актът препраща.

Не са допуснати и съществени нарушения на административно-производствените правила. Спазена е процедурата по обявяване за предстоящото отчуждаване, предвидена в чл. 25 ЗОС чрез публикуване на обявление в два централни и един местен ежедневник, както и чрез поставяне на обявлението на определеното място на Район „С.“-СО, на чиято територия се намира имотът, предмет на отчуждаването, и публикуването на обявлението и на интернет страницата на общината.

В изпълнение на чл. 22, ал. 5 от ЗОС, с Възлагателно писмо изх. № СОА22-ГР94-4744/13.09.2022 година кметът на СО е възложил на лицензиран оценител - М. Р., отговарящ на изискванията на Закона за независимите оценители определянето на равностойно парично обезщетение за подлежащия на отчуждаване поземлен имот. Следователно релевантният едногодишен период по § 1, т.2 ДР ЗОС е от 13.09.2022 г. до 02.12.2021 г.

При осъществения контрол за съответствието на определеното с оспорения акт обезщетение за отчуждавания имот с приложимите материалноправни норми-чл.146, т.4 АПК, съдът излага следното:

Видно от доказателствата по преписката и приетото по делото заключение по извършената основна СОЕ, по действащия ПУП - регулационен план на м. „Главен градски център - зона В-17“, одобрен със Заповед РД-50-09-204 от 08.04.1987 г. и последното ИПРЗ, одобрено със Заповед РА-50-510 от 24.06.2020 г., процесният имот попада в обхвата на нов УПИ I-за училище от кв. 8Б.

С Решение № 85 по Протокол № 56 от 06.08.2003 г. са потвърдени издадените на основание чл.6.т.6 З. заповеди на гл. арх. на С..

Със Заповед № РД-09-50-199 от 28.04.1994 г. и последващи заповеди за поправка на ЯФГ № РД-09-50-259/ 5.6.2003 г. №РД-09-50-280 г. е одобрено ЧИЗРП и ЧКЗСП за кв.8, п-л IV, м. зона В-17, като процесният имот попада в обхвата на УПИ I-за училище от кв. 8.

Със Заповед РД-50-09-204 от 08.09.1987 г. е одобрен основния действащ план за района (преди частичните изменения). И по този план, процесният имот попада в обхвата на УПИ I-за училище от кв. 8.

Със Заповед № 473 от 05.12.1978 г. е одобрен ЗРКП на м. „Б.“, като процесният по делото имот и по този план също попада в обхвата на УПИ I-за училище от кв. 8.

Със Заповед № 759 от 29.03.1966 г. е одобрен регулационен план на м. „Б.“, по който

процесният имот попада в обхвата на УПИ II-за средно училище от кв. 8 (стар кв. 789).

Първият регулационен план, съгласно който процесният по делото имот не е бил отреден за обществени нужди е регулационен план на м. Б. - гаров възел, одобрен със Заповед № 2807 от 9.5.1953 г. В кадастралната основа на този план имотът е заснет и нанесен с пл.№ 19 от кв. 789. От графичната част на плана се установява, че в имота е имало малка едноетажна стопанска сграда, която в последствие е разрушена. За имота е бил отреден парцел X. от кв. 789 - за жилищно застрояване. Към регулационния план не се установява застроителен план и такъв не е описан в заповедта.

Наличен е и по-стар регулационен план на м. Б., одобрен с Указ №76 от 09.04.1921 г. за улична регулация и със Заповед № 1004 от 13.4.2021 г. за дворища регулация. По този план процесният по делото имот попада в УПИ XVI, кв789 - за жилищно застрояване.

Въз основа на наличното застрояване, отразено в кадастралната основа на регулационния план, вещото лице приема, че се касае за нискоетажно жилищно застрояване, което е приравнено на зона Жм.Със Заповед РД-18-53 от 23.11.2011 г. е одобрена кадастралната карта за района, в който попада процесният имот. Към момента старият имот с пл.№ 19 е нанесен в КККР като с идентификатор ПИ 68134.512.252, като няма промени в КККР по отношение на собствеността и границите му.

ВЛ сочи още, че имотът на дружеството-жалбоподател попада в трета ценова зона, съгласно Приложение 2 към ЗМДТ.

По отношение на приложимите материалноправни норми, съдът сочи, че размерът на равностойното парично обезщетение за имотите, предвидени за отчуждаване, се определя съобразно конкретното им предназначение, което са имали преди влизането в сила, съответно преди одобряването на подробния устройствен план по чл. 21, ал. 1 и въз основа на пазарните цени на имоти със сходни характеристики, намиращи се в близост до отчуждавания имот-чл.22, ал.5 ЗОС.

Конкретното предназначение на поземлени имоти, обаче, урегулирани за изграждане на обекти - публична държавна или публична общинска собственост, с предходен подробен устройствен план, действал преди влизането в сила, съответно преди одобряването на подробния устройствен план по чл. 21, ал. 1, които не са отчуждени съобразно предвижданията на предходния план (каквото е процесният случай, бел. на съдията), е предназначението им, определено с подробния устройствен план, действал преди влизането в сила на плана, предвиждащ изграждането на обекти - публична държавна или публична общинска собственост-чл.21, ал.7 ЗОС.

Размерът на равностойното парично обезщетение по ал. 5 за поземлени имоти, включени в обхвата на урбанизирана територия съобразно действащия общ устройствен план, които не са урегулирани за застрояване с предходен подробен устройствен план, се определя като за имоти без предвидено застрояване и се съобразява с установения траен начин на фактическото им ползване-чл.21, ал.8 ЗОС.

При тези данни от фактическа страна и приложимото законово разрешение, посочено от съда по-горе, обосновано е заключението на ВЛ, че стойността на равностойното парично обезщетение за процесният имот следва да бъде определена въз основа на стойността на вписани в СлВп сделки за имоти, попадащи в трета ценова зона по ЗМДТ, които са за имоти попадащи в отреждане за Жм и са вписани в едногодишния срок от възлагането на оценката-от 13.09.2021 - 12.09.2022 г. Процесният имот по

предходния регулационен план от 1953 г., спрямо отреждането му за училище, е попадал в парцел за жилищно застрояване - по РП, но без ЗП. Въз основа на съществуващите към момента на предходния регулационен план от 1953 година сгради в имота и в квартала като цяло, ВЛ е установило наличие на нискоетажно жилищно застрояване (1-2 етажа), което също се приравнява към зона Жм.

При тези данни и изследваните от него годни аналози, ВЛ определя, че равностойното парично обезщетение е в размер на 86 336.61 лева.

По отношение представения от жалбоподателя и приет по делото нотариален акт за покупко-продажба № 35, том IV, рег.4551, дело №352 от 15.05.2022 г. на нотариус с рег. №508 в р-ра НК и район на действие-СРС, в приетото по делото допълнително заключение, ВЛ сочи, че имотът, предмет на сделката, попада в трета зона по Приложение 2 на ЗМДТ и в зона Жс по действащия ОУП. По действащия ПУП за имота е отреден УПИ. В съответствие с частичното изменение на ЗП, одобрено със Заповед № РД-09-50-587 от 21.12.2001 г., за имота, предмет на посочения нот.акт, е предвидено застрояване, при параметри за зона Жм: максимална височина на кота корниз - до 2 етажа или до 8.5 метра, плътност на застрояване 20%, минимална озеленена площ - 60% и коефициент на интензивност на застрояването 0.4. Тези параметри са значително по-малки от параметрите на зоната, в която понастоящем попада имота - зона Жс, която е с плътност на застрояване до 50%, К. 2.3, минимално озеленена площ от 35% и максимална кота корниз до 15 м. за жилищни сгради и до 20 м. за обществени сгради. От друга страна, параметрите на зоната, описана като зона Жм в приложения по делото ПУП, се различават и от посочените в Приложение 1 към действащия ОУП параметри, като тези параметри за зона Жм са: максимална плътност на застрояване до 40%, максимален К. 1.3, минимално озеленена площ 40% и максимална кота корниз - 10 м. Посочените параметри за застрояване в действащия ПУП за имота, предмет на акта, не отговарят в цялост на параметрите за никоя от зоните на действащия към момента ОУП, като се доближават до тези на зони Жм1 и Жм3 - за зони в природна среда. Към момента на одобряване на действащия ПУП (21.12.2001 година) е действал ОУП от 1982 година. По този общ устройствен план на С. все още се е предвиждал т.нар. "Плавателен канал" и зоните около него са били предвидени за озеленяване, за спорт и атракции и пр. Имотът, предмет на акта е попадал в зона, предвидена за спорт и атракции и вероятно това е причината за изключително ниските параметри на застрояване, заложили в одобрения на 21.12.2001 г. ПУП. (Параметрите на зона СА1 - зона за спорт и атракции в градска среда са: плътност на застрояване до 20%, К. 0.3 и минимално озеленена площ 40%) При тези данни вещото лице дава заключение, че сделката обективизирана в представения от жалбоподателя нот.акт не е годен аналог.

Съдът кредитира допълнителното заключение на вещото лице, като сочи и друго, чисто правно съображение, поради което сделката от 15.05.2022 година не може да бъде ползвана като годен аналог. За имота, предмет на тази сделка, към момента на извършването ѝ-15.05.2022 година и към настоящия момент, действа ПУП, който противоречи на действащия ОУП от 2009 година. Съгласно чл.2, ал.3 и ал.4 от ПЗР на специалния приложим закон-Закона за устройството и застрояването на Столичната община, при противоречие на предвижданията на влезлите в сила или одобрените до датата на влизане в сила на този закон подробни устройствени планове за територията на Столичната община (Обн., ДВ, бр. 106 от 27.12.2006 г., в сила от 28.01.2007 г., бел. на съдията) с общия устройствен план и с правилата и нормативите за неговото

прилагане (което се установи безспорно по делото, бел. на съдията), се изработва и одобрява нов или изменение на тези планове по общия ред на Закона за устройство на територията. До одобряването на плановете по ал. 3 се спира прилагането им в частите, в които те противоречат на предвижданията на общия устройствен план и на правилата и нормативите за неговото прилагане. Следователно жалбоподателят не може да се позовава на сделка, при чието извършване имотът е индивидуализиран по ПУП със спряно приложение, поради противоречие му с действащия към момента на извършване на сделката ОУП.

Установените при огледа на място от ВЛ в имота подобрения - настилка от чакъл и ограда от метални колове и метални платна от гофрирана ламарина с 4 реда бодлива тел над нея и без бетонов цокъл по лицето на имота към [улица], са оценени в заключението в размер на 617.70 лева. Тези подобрения обаче не следва да се включат в размера на дължимото обезщетение, по следните съображения:

В съотв с разпоредбите на чл.22, ал.13 и 14 от ЗОС, след влизане в сила на подробния устройствен план законните строежи и другите подобрения, извършени от собственика на имота при условията и по реда на чл. 49 от Закона за устройство на територията (ЗУТ), се заплащат с по-малката стойност от стойността на направените разходи и увеличената стойност на имота. Не се дължи обезщетение за незаконни строежи в поземления имот - предмет на отчуждаване.

В случая посочените по-горе подобрения не са заявени с жалбата до съда. На второ място, жалбоподателят не сочи и не представя доказателства за времето на изграждането им. От своя страна ответникът представи доказателства, че оградата е налична към 2012 година. Следователно оградата не попада в обхвата на чл. 151, ал.1 от ЗУТ в редакцията му преди 2015 г, когато с т.11 е въведена възможност да се изгради ограда без разрешение за строеж, но само за леки прозирни огради и плътни огради с височина на плътната част до 0,6 м в рамките на поземления имот, а процесната очевидно не е такава. Ако пък оградата е изградена преди приемането на ЗУТ- ДВ, бр. 1 от 2.01.2001 г., в сила от 31.03.2001 г., то съгл. чл. 55 от З. (отм.), строежи могат да се извършват само ако са разрешени съгласно този закон и разпоредбите по неговото приложение. Изключения от това правило се допускат единствено по отношение на преместваемите обекти съгласно чл. 120а от ППЗТСУ(отм.). Следователно към момента на изграждането (което при всички случаи е станало преди 2012 година), оградата е била незаконна. По делото няма данни нито да е узаконена, нито да е призната за търпим строеж-§ 16, ал.4 ПР на ЗУТ. Поради това същата не подлежи на обезщетяване. Същото се отнася и до изградената бетонова настилка, която дори и да е направена при действието на ЗУТ, също не попада в обхвата на чл. 151, ал.1 от ЗУТ в редакцията му преди 2015 г. Следователно коментираните подобрения като незаконно изградени и на основание чл.22, ал.14 от ЗОБС не подлежат на обезщетяване.

В заключение съдът сочи, че на обезщетяване подлежи само отчуждавана реална част от ПИ на дружеството-жалбоподател, като равностойното парично обезщетение при спазване на изискванията на чл.22 ЗОС и § 1 ДР на ЗОС е в размер на 86 336.61 лева. Следователно определеното в оспорената заповед-83 457.66 лева е в противоречие с материалноправните норми-чл.146, т.4 АПК. В тази връзка съдът отхвърля довода, че се касае за

техническа грешка в изчислението. Ответникът не е отстранил сам тази разлика по реда на чл.62 АПК. Отхвърлянето на жалбата като неоснователна би преклудирало допуснатия порок, дори и той да се дължи на грешка в изчислението, доколкото действително и оценителят в адм.производство и ВЛ по делото са приели за годни едни и същи пазарни аналози.

С оглед на изложеното съдът решава спора по същество, като изменя оспорената заповед и увеличава обезщетението от 83 457.66 на 86 336.61 лева-чл.172, ал.2, предл.4-то, вр.чл.146, т.4 АПК.

На основание чл.143, ал.1 АПК правото на разноски е възникнало за жалбоподателя. То е своевременно упражнено, като преди приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им (чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК). Доказаните разноски на жалбоподателя са в размер общо на 10 752 лева, от които 50 лева заплатена държавна такса, 562 лева заплатено възнаграждение за вещо лице по основната СОЕ и 150 лева-заплатено възнаграждение по допълнителната СОЕ и 9900 лева заплатено възнаграждение за защитата, осъществена от адвокат Клеоника А..

Основателно е обаче възражението на ответника за прекомерност по чл.78, ал.5 ГПК, вр.чл.144 АПК. В тази връзка съдът излага следното:

На първо място, възнаграждението следва да се определи като за адм.дело без определен материален интерес-чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, по следните съображения:

Няма легална дефиниция на понятието „материален интерес“ по смисъла на чл.8, ал.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Изискването на чл.8, ал.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. обаче е материалният интерес да е „определен“. Моментът, към който следва да бъде определен е моментът на подаване на жалбата. В случая, като материален интерес не може да се разбира определеният със заповедта размер на обезщетение, тъй като потвърждаването му от съда обуславя неоснователност на жалбата и отрича правото за разноски на жалбоподателя (чл.143, ал.1 и ал.3 АПК). Като материален интерес не може да се разбира и разликата между определения в заповедта и увеличението от съда по-висок размер на обезщетение чрез изменение на заповедта за отчуждаване. Подобно виждане би довело до липса на предвидимост при определяне на възнаграждението към момента на подаването на жалбата. Към този момент не е безспорно какъв е размерът на равностойно парично обезщетение за отчуждавания имот, нито размерът на исканото от жалбоподателя равностойно парично обезщетение се определя в жалбата до съда, за да служи като база за определяне на материалния интерес, както и при преценката за основателност на жалбата.

Съдебното решение няма осъдително действие. Налице е и специфика на задължението-определеният със съдебното решение размер на обезщетение не води до неговата изискуемост спрямо Общината. То не подлежи на принудително изпълнение-арг. от чл.29, ал.6 ЗОС. Съгласно посочената норма, ако в 6-месечен срок от влизането в сила на заповедта по чл. 25, ал. 2 или на съдебното решение дължимото парично обезщетение не бъде

преведено по сметка на собственика на имота, кметът на общината отменя заповедта за отчуждаването по искане на собственика.

На второ място, предвид предмета на делото-частично оспорване на заповед по чл.25 ЗОС, което не се отличава от типичната за този вид дела фактическа и правна сложност, реално предложената от пълномощника адвокат защита и проведените по делото съдебни заседания, съдът намира, че справедливият размер на адвокатско възнаграждение е минималният размер в чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г.-1000 лева, и го намалява до този размер.

На трето място съдът намира, че ответникът следва да възстанови на жалбоподателя възнаграждението по основната СОЕ, но не и по допълнителната СОЕ, която отрича твърдението на му, че е налице друг, неизползван в адм. производство годин аналог.

Воден от изложеното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ по жалбата на СД „ТРАНСГРАФИКА-ДИМИТРОВИ И С-ИЕ“, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], представлявано от К. М. Д., чрез пълномощника адв. Клеоника А., Заповед №СОА23-РД40-28/17.02.20234 година, издадена от кмета на Столичната община, **КАТО УВЕЛИЧАВА** определеното с нея парично обезщетение от 83 457.66 лева на **86 336.61 лева (осемдесет и шест хиляди триста тридесет и шест лева и шестдесет и шест стотинки)**, представляващо обезщетение за отчуждавания от дружеството-жалбоподател поземлен имот, с проектен идентификатор 68134.512.362 (незастроен) и площ от 213 кв.м, съгласно скица-проект за изменение на КККР, представляващ реална част от ПИ с идентификатор 68134.512.252 по КККР на район „С.“, одобрени със Заповед №РД-18-53/23.11.2011 г. на изпълнителния директор на АГКК.

ОСЪЖДА Столичната община да заплати на СД „ТРАНСГРАФИКА-ДИМИТРОВИ И С-ИЕ“, ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 1612 (хиляда шестстотин и дванадесет) лева, разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване (чл.27, ал.6 ЗОС).

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ: